

Mysteries, miserie en moord

(Mysteries, Mayhem and Murder)

Opwindende komische thriller

door

JED PARISH

vertaling

Jan Hulsegge

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MYSTERIES, MISERIE EN MOORD – MYSTERIES, MAYHEM AND MURDER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JED PARISH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1954 Walter H. Baker Company
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN: (in volgorde van opkomst)

Emiel Brinkers - gedwee en zachtmoedig

Julia Brinkers - zijn kijfzieke en dominante vrouw

Wendy Brinkers - hun knappe dochter

Truida Stoffer - een dienstmeid

Bob Vredenbelt - knap en opgeruimd karakter

Diana Broekhuis - met een goed ontwikkeld gevoel voor iets
bijzonders

Hendrik Voortman - die onverwacht binnen komt vallen

Ton Overtoom - van het hoofdkantoor

Debbie Vredestein - is erg zelfverzekerd

Jobyna Roelants - praatziek en uitbundig

Roxy Rood - alert en energiek

PLAATS VAN HANDELING:

De handeling vindt plaats in de woonkamer van het landhuis van de Brinkers, dat vlakbij een meer in een exclusief bungalowpark ligt.

TIJD VAN HANDELING:

Het heden

EERSTE BEDRIJF: vroeg op de avond in september

TWEEDE BEDRIJF: ongeveer een uur later

DERDE BEDRIJF:

Eerste scène: de volgende dag; 's middags

Tweede scène: de avond van dezelfde dag

DECOR:

Een ruime kamer met een hoog plafond; de kamer is helder verlicht. De gordijnen en het behang zijn gemaakt van grijs gekleurd cretonne of chintz. Er liggen diverse vrolijk gekleurde tapijten op de grond. Een boog in het midden van de achterwand gaat naar de hal; met achterpaneel. Dit is de algemene opgang. Door de boog en achter links zijn de slaapkamers en de bovenverdieping van het huis, terwijl rechts de gang uitkomt bij de buitendeur. De deurbel is een ouderwets model. In de linkerwand bevinden zich twee deuren; deur 2 (*achter op het toneel; deze wordt slechts eenmaal gebruikt en kan eventueel vervallen*) leidt naar de zitkamer, terwijl deur 1 (*voor*) leidt naar de eetkamer, keuken en de kamers van het dienstmeisje. Openslaande tuindeuren met keurige gordijnen in de wand rechts midden leiden naar de tuin, een garage en het huis van de burens. De lichtsakelaar zit aan de achterwand, links naast de boog en binnen handbereik; met deze sakelaar worden alle lichten bediend. Het belkoord is rechts naast de tuindeuren. Een lage bank tegen de rechter-wand voor de tuindeuren. Rechts tegen de achterwand een boekenkast op rolletjes, daarnaast (*tussen kast en boog*) een massieve stoel met een hoge rugleuning. Achter de boekenkast is een opening in het decor die groot genoeg is om een persoon door te laten. Een decorstuk achter de opening moet het zicht vanuit de zaal wegnemen van de achterkant van het podium. De boekenkast moet deze opening onzichtbaar maken. Een lage bank links tegen de achterwand. Op een klein tafeltje tussen de twee deuren links met daarop een telefoon. Een ouderwetse sofa met een paar kussens voor op het toneel rechts centraal van het midden met een klein bijzettafeltje links naast de sofa. Links van het midden een grote tafel met een tafelkleed dat tot op de vloer reikt en drie rechte stoelen rond de tafel. Schilderijen aan de muur en verdere aankleding naar inzicht van de regisseur. De lichten zijn helder en vol aan. De lichten achter geven een invallende duisternis weer (behalve in eerste scène van het derde bedrijf)

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opengaat is het toneel volkomen donker. De tuindeuren zijn dicht. We horen luide stemmen achter rechts.

Julia: (*achter; verbitterd*) Er is nergens licht te bekennen. Ik snap er niks van.

Emiel: (*achter*) Ik wel. Onze dochter ligt al in bed.

Julia: Om zeven uur? Belachelijk.

Emiel: Misschien was ze moe en is ze vroeg in bed gedoken.

Julia: Hou toch op! Ga naar binnen en doe het licht in de woonkamer aan.

Emiel: (*angstig*) W-wie? I-ik?

Julia: Wat is er aan de hand? Je gaat me toch niet vertellen dat je bang bent?

Emiel: N-natuurlijk niet. I-ik - eh - ik ben nog even bezig met de koffers. Waarom ga jij niet naar binnen om het licht aan te doen?

Julia: Dat had je gedacht. Ik wou dat ik met een man was getrouwd in plaats van met een worm.

Emiel: (*flikflooierend*) Juliaake....

Julia: Hou je mond. Ik zal het licht wel aandoen en zorg ervoor dat je meteen binnenkomt.

Emiel: Uw wens is mijn bevel, doorluchtige hoogheid! (*het is even stil, dan gaan plotseling de lichten aan en we zien mevrouw Brinkers (Julia) links van de boog staan met haar hand op de lichtknop. Julia is groot, goed gebouwd en ongeveer vijftig jaar. Ze is een agressieve, dominante vrouw en heeft een hoge dunk van zichzelf. Ze heeft een diepe doordringende stem. Ze is gekleed in een tweed reiskostuum, met een grote hoed met een aantal linten en bloemen. Lage schoenen, mooie nylons en handschoenen. Ze heeft een grote handtas en een weekendtas bij zich. Ze kijkt de kamer rond en laat dan pas haar hand van de lichtknop zakken; gaat naar het midden van de boog en blijft staan*)

Julia: Emiel! (*geen antwoord*) Emiel! Hoe zit het. Blijf je de hele avond soms in de hal staan? Kom onmiddellijk hier.

Emiel: (*op van rechtsachter*) Ik kom al, schatje. Ik kom al. Ik ben er zogezegd al. (*Julia gaat naar de sofa rechts centraal en blijft staan. Emiel Brinkers komt verlegen binnen. Hij is bedeesd en midden vijftig. De bovenkant van zijn hoofd is kaal en de haren rond zijn hoofd zijn helemaal wit. Hij is klein en mager en een contrast met Julia, zijn vrouw. Hij is een waar pacifist en gelooft in vrede tot elke prijs. Hij is snel van streek en helemaal niet agressief of strijdlustig.*)

Hij heeft een klein wit snorretje en een bril met een gouden montuur. Hij heeft een nietszeggend uiterlijk. Hij is gekleed in een donker zakenkostuum, wit overhemd met witte boord, een zwarte das, lage schoenen en zwarte katoenen sokken. Geen hoed)

Julia: *(op het moment dat Emiel binnenkomt)* Waar is je hoed?

Emiel: Mijn hoed? Heb ik die niet thuisgelaten?

Julia: Helemaal niet! Ik heb je hoed op je hoofd gezet, voordat we de deur uitgingen. Moet ik dan echt alles onthouden?

Emiel: Natuurlijk niet. Ik zal de dag dat ik met je trouwde nooit vergeten. Dat was het einde van mijn leven.

Julia: Wat?!

Emiel: Ik bedoel, dat was het einde van mijn leven als vrijgezel. *(komt binnen en gaat volkomen uitgeput rechts op de bank zitten)*

Julia: Waarom heb je de koffers niet mee naar binnen gebracht?

Emiel: Nu weet ik het weer. Ik heb mijn hoed bij de koffers in de hal laten liggen.

Julia: Geef antwoord op mijn vraag. Waarom heb je de koffers niet meegebracht?

Emiel: Ik was zo moe dat het me beter leek om eerst even te rusten. Die dingen zijn loodzwaar.

Julia: *(legt haar handtas en weekendtas op de tafel links van de sofa)* Ik had er stellig op gerekend dat Wendy aan het station zou zijn om ons af te halen. Ik ben nog nooit in mijn leven zo teleurgesteld geweest.

Emiel: Ik wel. Vaak zelfs, heel vaak.

Julia: Wat bedoel je? Wanneer ben jij teleurgesteld geweest?

Emiel: Ach, laat maar.

Julia: Toen ik Wendy vooruitgestuurd heb om het huis te bekijken, heb ik haar nog zo gezegd dat ze ons van de trein moest halen. Maar wie stond ons op te wachten? Niemand!

Emiel: Misschien is ze ergens opgehouden.

Julia: Ogehouden? Wat bedoel je?

Emiel: Nu ja, het arme kind kan toch een ongeluk hebben gehad, of zo. Misschien is er iets met haar trein gebeurd.

Julia: Emiel Brinkers, ben jij er op uit om mij van streek te maken?

Emiel: Natuurlijk niet, liefje. Maar toch; ik denk dat we de politie moeten waarschuwen als we in het komende uur of zo niks van haar horen.

Julia: Politie?? Ik mag er niet aan denken!!

Emiel: Nu ja, dan is het misschien verstandig om de ziekenhuizen in de buurt te bellen om te vragen of er ook een meisje - Wendy Brinkers genaamd - als gevolg van een ongeluk is binnengebracht.

Julia: Oh, hemeltje lief, ik weet waarachtig niet wat ik moet zeggen.
(gaat op de sofa zitten)

Emiel: Dat kan ik me niet voorstellen.

Julia: Ik had Wendy nooit alleen vooruit moeten laten gaan. We hadden samen moeten gaan.

Emiel: Dit keer kun je mij de schuld niet geven, Julia. Ik was er van het begin af aan tegen om Wendy alleen te laten reizen.

Julia: Maar ze wilde zo graag. Ik heb nog nooit meegemaakt dat ze zo vastbesloten over iets was.

Emiel: Weet ik. Ze deed alsof haar leven er vanaf hing dat ze eerder wegging.

Julia: Ik dacht dat ze uit huis weg wilde zijn, voordat de arbeiders kwamen om de boel af te breken. Ik heb er nu echt spijt van dat we hiernaartoe zijn gegaan. We hadden, voor de tijd dat de verbouwing duurde, kamers in een hotel in de buurt moeten nemen.

Emiel: Wij hebben niet besloten om hiernaartoe te gaan, Julia. Jij hebt dat voor ons allemaal besloten, net zoals altijd.

Julia: Oh, hou in godsnaam op met dat gezanik. *(bevelend)* Haal de koffers op, dan kijk ik in de tussentijd in de eetkamer en de keuken.
(gaat naar deur 1, laat handtas en weekendtas op de tafel liggen)

Emiel: Waarom wil je daar kijken, liefje?

Julia: Om te kijken of daar iemand is, natuurlijk.

Emiel: Nu ja, als daar iemand is en je hebt hulp nodig, moet je het maar even laten weten.

Julia: Dan kun je wegrennen en mij aan mijn lot overlaten, nietwaar? Haal die koffers nu maar. En gauw een beetje. *(af door deur 1, laat de deur openstaan. Emiel staat op en gaat langzaam naar rechtsachter. De telefoon belt hard. Hij geeft een gil van schrik, blijft staan - duidelijk bang - en als de telefoon weer belt, gaat hij snel naar links en pakt de hoorn op)*

Emiel: *(in de telefoon)* Hallo..... Hè?..... Goed. *(kort pauze, waarin hij luistert)* Ja, Wendy Brinkers woont hier, maar ze is er op het moment niet. U spreekt met haar vader... Wat zegt u?..... Dacht u even dat ik Wendy was?..... Nu, het spijt me echt dat ik u heb teleurgesteld..... Nee, ik weet echt niet wanneer ze terugkomt... Als u even uw nummer geeft, zal ik vragen of ze u terugbelt..... Hallo.....Hallo. Opgehangen! *(hij legt de hoorn neer)*

Julia: *(komt snel op door deur 1 en doet de deur achter zich dicht)*
Wie was daar aan de telefoon, Emiel?

Emiel: Geen idee, ik ben hier nog maar net. *(gaat links van de tafel op een stoel zitten)*

Julia: Jij bent de meest irritante man in de wereld. Heb je niet gevraagd wie er aan de telefoon was? *(gaat naar centraal en blijft staan)*

Emiel: "Velen zijn geroepen, weinigen zijn uitverkoren."

Julia: Wat heeft dat nou weer te betekenen?

Emiel: Ik bedoel, ik heb geen idee wie er belde.

Julia: Was het een man of een vrouw?

Emiel: Geen van beide.

Julia: Als het geen man of vrouw was, wat was het dan wel?

Emiel: Het was een jongen. Tenminste... zo klonk het. Hij vroeg naar Wendy.

Julia: Een vreemde jongen die naar Wendy vroeg?

Emiel: Klopt, mijn koningin.

Julia: Wendy kent geen vreemde jongens.

Emiel: *(haalt zijn schouders op)* Mij moet je dat niet vragen. Ik heb hem gevraagd of ik een boodschap kon overbrengen, maar hij hing op.

Julia: Ik begrijp er niks van. Ik heb in de keuken een heleboel borden gevonden.

Emiel: Dat lijkt me vrij normaal. Er zijn altijd veel borden in de keuken. Normaal gesproken gebruiken we die om van te eten.

Julia: Wil je nu eindelijk eens ophouden met dat flauwe gedoe? Ik bedoel dat er een heleboel smerige borden in de gootsteen staan. Er heeft hier iemand gegeten.

Emiel: Daar kun je mij de schuld niet van geven, schoonheid. De laatste keer dat ik nog een beetje te knabbelen heb gehad was in de trein, en toen was jij bij me. *(zucht diep)*

Julia: Ga naar boven en kijk of daar alles in orde is.

Emiel: Naar boven? I-i-ik? Je - eh - je bedoelt dat ik naar boven moet gaan? Alléén?

Julia: Nou en?

Emiel: W-waarom ik? *(pauzeert even en gaat dan plotseling door alsof hem iets te binnen schoot)* Ik kan nu onmogelijk naar boven gaan, liefje.

Julia: En waarom dan wel niet?

Emiel: Omdat ik veel te druk ben. Ik moet de koffers nog ophalen, weet je wel?

Julia: *(pakt haar handtas, maar laat de weekendtas staan)* Goed dan. Ik ga wel naar boven, dan kun jij ondertussen de koffers naar binnen brengen. *(gaat snel naar de boog met haar handtas in de*

hand. Emiel gaat aarzelend naar de boog)

Roxy: *(steekt haar hoofd door de tuindeuren naar binnen)* Hé, wat bent ú daar aan het doen, meneer?

Emiel: *(schrikt, draait zich om, kijkt naar Roxy)* Dit is mijn huis. Wie ben jij, jongedame?

Roxy: Wij wonen in het huis hiernaast. We zijn hier de hele zomer. Mag ik binnenkomen?

Emiel: Natuurlijk. *(Roxy Rood komt snel binnen. Ze is dertien, maar ze is zo klein dat ze jonger lijkt. [deze rol kan ook gespeeld worden door een ouder meisje dat er jonger uitziet] Roxy is slim, alert en levendig. Ze is als het ware één bonk energie en voelt zich in iedere omgeving onmiddellijk thuis. Ze heeft een mannenoverhemd aan, dichtgeknoopt tot aan de nek, een stevige jeansbroek met omgeslagen pijpen, omlaag gerolde sokken en een paar stevige witte turnschoenen. Haar haar is netjes gekamd)*

Roxy: *(blijft bij de tuindeuren staan)* Weet u zeker dat dit uw huis is, meneer?

Emiel: Natuurlijk weet ik dat zeker. Waarom vraag je dat?

Roxy: Als het uw huis is, moet u meneer Brinkers zijn. Waar is uw ketting en bal?

Emiel: Mijn wat?

Roxy: Uw vrouw, natuurlijk. Ik weet dat u hier nooit zonder haar had mogen komen.

Emiel: Zo? En hoe weet jij dat dan wel?

Roxy: Iedereen in het hele dorp zegt dat uw vrouw u nooit ergens alleen naartoe laat gaan. Ze zeggen zelfs dat u nog niet alleen mag denken.

Emiel: Zo, dus de mensen hebben al over ons gepraat, hè? Nu ja, ik had niet anders verwacht.

Roxy: Ik heb echt met u te doen, meneer. Zeg, waarom bent u dit jaar wel gekomen? We hadden jullie helemaal niet verwacht. Hoe komt het dat u van gedachten bent veranderd?

Emiel: Mevrouw Brinkers heeft mijn gedachten veranderd. Zie je; ze was helemaal niet van plan dit jaar te komen, maar ze laat ons huis in de stad verbouwen en nu heeft ze me hiernaartoe gesleept om niet in de rommel te hoeven zitten.

Roxy: Wil je wat op je viool voor me spelen nu je hier bent? Ja, hè, meneer? Toe.

Emiel: Op mijn viool?

Roxy: Hebt u hier gisteravond op dat feestje dan geen viool gespeeld?

Emiel: Mevrouw Brinkers en ik waren hier gisteravond niet eens. We

zijn nog maar net aangekomen.

Roxy: Hoe dan ook, er was hier gisteravond een of ander feestje en we hebben allemaal gehoord dat er iemand viool speelde.

Emiel: Wie was hier dan? Weet je dat soms?

Roxy: Dat moet je mijn ma vragen. Zij weet alles wat er hier in de buurt gebeurt. En als ze het niet weet, doet ze alle mogelijke moeite om er achter te komen. Pa zegt dat ie geen krant hoeft te kopen, ma weet altijd meer dan de krant.

Emiel: Nu mijn vrouw hier is, zal je ma de concurrentie het hoofd moeten bieden.

Roxy: Als ik mijn ma vertel dat u en mevrouw Brinkers hier zijn, hangt ze de rest van de avond aan de telefoon. Ze belt altijd iedereen die ze kent, om ze de laatste nieuwtjes te vertellen. Doe! *(ze rent de tuindeuren uit. Emiel gaat links van de tafel zitten)*

Julia: *(snel op van links door de boog. Ze heeft hoed, handtas en handschoenen achtergelaten)* Emiel, het is precies wat ik dacht. Er heeft iemand in dit huis gewoond.

Emiel: Oh, ja? Waarom denk je dat, liefje?

Julia: Dat denk ik niet, dat weet ik. Ons bed is beslapen.

Emiel: Natuurlijk is ons bed beslapen. We gebruiken het al jaren.

Julia: Toen we hier weggingen waren alle bedden keurig in orde. Maar iemand heeft in ons bed geslapen. En nog maar pas geleden.

Emiel: Dat is goed nieuws, liefje.

Julia: Goed nieuws? Hoe bedoel je?

Emiel: Nu, dat bewijst dat Wendy hier is geweest en in ons bed heeft geslapen.

Julia: Dat dacht ik eerst ook, maar toen heb ik in Wendy's kamer gekeken en haar bed is ook beslapen.

Emiel: Oh? Het lijkt wel gek dat Wendy eerst in haar eigen bed en dan in het onze heeft geslapen, hè?

Julia: Dat zou ik maar denken. Laat ik je dit vertellen, Emiel. Er is hier iets heel gek aan de hand.

Emiel: Heb je boven alle kamers bekeken?

Julia: Zeker weten.

Emiel: Ben je niet ergens een viool tegengekomen?

Julia: Ben je helemaal van de ratten besnuffeld? Waarom begin jij nu ineens over een viool te praten?

Emiel: Nu ja - eh - laat maar. Weet je zeker dat boven niemand meer is?

Julia: Heel zeker. Er kan onmogelijk nog iemand zijn. Als er iemand was, had ik hem zeker gezien. *(plotseling is linksachter een luid spottend gelach te horen. Julia en Emiel schieten overeind)*

Emiel: *(luid, geschrokken)* Wat was dat?

Julia: Het leek wel of er iemand lachte.

Emiel: M-maar - eh - jij zei d-dat er n-niemand meer was boven.

Julia: Ik zei dat ik niemand had gezien. *(er klinkt weer luid spottend gelach van linksachter)*

Emiel: Daar heb je het weer!

Julia: Nu vooruit, sta daar niet zo! Doe wat!

Emiel: D-doe w-wat? W-w-w-wat wil je dat ik d-d-doe?

Julia: Ga naar boven en kijk of je iemand kunt vinden!

Emiel: Je denkt toch niet dat ik naar boven ga? Geen denken aan!

Julia: Ben je vergeten dat je wordt verondersteld de man in huis te zijn? Waarom zou jij niet naar boven gaan? Je bent bang, hè?

Emiel: Natuurlijk niet. Ik - eh - ik.... Ik moet hier blijven om jou te beschermen, mijn liefste. Als ik boven ben, kan er gemakkelijk iemand binnenkomen om jou te vermoorden.

Julia: Goed. Dan gaan we samen naar boven.

Emiel: Eeh.... Bedoel je dat - eh - dat jij en ik - eh - wij samen naar boven gaan?

Julia: Dat is precies wat ik bedoel. Kom op!

Emiel: Eeh... ga jij maar eerst, dan - eh - eh dan kom ik wel achter je aan.

Julia: Als jij weet wat goed voor je is, dan ga je nu met mij mee naar boven, Emiel. Hupsekee, daar gaan we. *(ze begint naar de boog te lopen en blijft daar staan om kwaad naar Emiel te kijken)*

Emiel: Eeh... wees maar niet bang, koningin van dit huis. Je weet dat ik achter je sta.

Julia: Ja, om je te verbergen, zeker. *(als Emiel de boog bereikt, grijpt Julia hem stevig bij een arm en trekt hem mee links af. Haar weekendtas blijft achter. Er is een korte stilte. Plotseling gaan alle lichten uit. Julia geeft een gil)*

Emiel: *(achter)* Julia, waar ben je? Waarom heb je het licht uitgedaan?

Julia: *(achter)* Doe niet zo gek! Hoe kan ik het licht nu uitdoen als ik vlak naast je loop?

Emiel: Nou, maar iemand moet het licht toch hebben uitgedraaid. Oh, ik wou dat we hier nooit naartoe gegaan waren. *(Julia gilt weer)* Waarom gilt je? Wat is er?

Julia: Iemand heeft mijn knieën vast. Ik kan me niet meer bewegen.

Emiel: Dat ben ik. Ik moet me aan iemand vasthouden.

Julia: Laat me onmiddellijk los, hoor je me? Eén van ons moet direct terug naar de woonkamer.

Emiel: Ga jij maar. Mijn benen zijn volledig verlamd. Ik kan me niet meer bewegen.

Julia: Hou je mond. Ik probeer de lichtknop te vinden.

Emiel: Goed, goed, Julia. *(er is een korte stilte. Julia komt van links onder de boog door en kan met veel moeite de lichtknop vinden)*

Julia: Ik heb de lichtknop gevonden. Licht! *(plotseling gaan alle lichten weer aan. Julia staat met haar hand op de knop. In de periode dat het licht uit was, is de weekendtas van Julia weggehaald)*

Emiel: *(terwijl hij op handen en knieën van links door de boog naar binnen kruipt)* Je hoeft je nergens bang om te maken, schoonheid. Tenslotte ben ik er ook nog! *(blijft op zijn knieën zitten)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto